

“Agafar un esprai i dibuixar un penis a la paret... què vols que et digui”

Adriana Pérez Codó, Artista

Si hi ha persones que neixen amb ànima d'artista, en el top ten hi trobareu l'Adriana. Diu que dibuixa sempre i a tothora, que no entendria la vida sense això. D'aquí poc, l'Adriana en fa 19 i quan li preguntes com es veu d'aquí a 10 o 20 anys no sap què contestar, perquè si alguna cosa té clara és que vol obrir moltes portes. On la durà la vida no ho sé, però després de parlar amb ella el que tinc segur és que està recurrent només els primers metres d'una llarga carrera.

Després de fer Batxillerat Artístic, vas decidir començar els estudis de Gràfica Publicitària... on ni tan sols hi tens l'assignatura de dibuix! Com s'entén, això?
Jo vaig fer Batxillerat Artístic al Milà i Fontanals de Vilafranca -l'únic lloc on el pots fer a l'Alt Penedès!- i ara estic estudiant a Llotja. En un principi em vaig plantejar fer animació, però era una escola concertada, valia molts diners i vaig creure que no ho aprofitaria, en aquell moment. Hi havia molta part tecnològica i a mi la tecnologia no se'm dona gaire bé, just ara estic aprenent els Adobes... Així que vaig decidir tirar per Gràfica Publicitària, que és disseny gràfic, perquè crec que està bé aprendre coses noves que no has fet mai.

Però això són dos anys, després segur que tens més plans!

L'art és una cosa en què mai es deixa d'aprendre. Sempre es va millorant, aprenent noves tècniques... Així que sí que seguiré estudiant. Potser em posaré a fer il·lustració o m'agafaré un any sabàtic per treballar i estalviar diners per poder entrar a aquesta escola d'animació que et deia. Ja serà diferent, ja tindrè més experiència... Encara no ho he decidit, però encara em queda molt per aprendre.

Tu parles del teu “top dream”, quin és?

Fer disseny de personatges a Pixar! Sempre explico el mateix, però és així.

I d'aquí a deu o vint anys, t'hi veus, a Pixar?

Em veig treballant! Tan de bo fos a Pixar, però jo ja sé que aquestes coses no s'aconsegueixen d'un dia per un altre, que has d'anar pas a pas. D'aquí 10 anys potser

no seré a Pixar, però potser sí a una empresa més petita, o en alguna cosa relacionada. Mica en mica. Jo el que sé és que em vull dedicar a l'art. Sigui com sigui.

Sempre ho has tingut tan clar?

Sí, però també he tingut moments d'ofuscació. Perquè de vegades et compares amb altres, veus el nivell i penses que no millores. Veus coses que t'agraden molt, d'artistes que ja tenen una carrera i et preguntes: per què jo, practicant tant, no he arribat fins aquí? I a la conclusió a què arribo és que em falten anys. És això.

Quan tens el primer record de dir: això és el que vull fer?

Quan som petits, tothom pinta i fa dibuixos. Jo mai vaig parar de dibuixar. Però hi va haver un moment que els meus amics i amigues sí que van deixar-ho i jo no ho entenia! Per a mi era una cosa primordial! Llavors vaig començar a copiar personatges de llibres, de sèries de televisió...

I copiar és una bona manera d'aprendre?

És veritat el que diuen que quan no tens unes bases de dibuix copiar va molt bé perquè aprens tècniques, aprens anatomia, però quan comences a créixer i a evolucionar, has de deixar de copiar per trobar el teu estil.

I tu tens estil propi?

Jo crec que sí. Tinc un record de final de batxillerat que vam fer una exposició de diferents obres que havíem anat fent durant el curs. Va venir gent de primer, gent de fora... i n'hi havia que se m'acostaven i em deien “aquest dibuix és teu, oi?”. Hi veien el meu estil. La gent, més o menys, ja reconeix el meu estil i a mi em fa contenta, m'agrada molt perquè és com la meva identitat.

Com es troba, l'estil?

El dia que deixes de copiar i dius “avui me l'invento jo”, vas agafant coses que veus d'altres artistes i t'agraden. Vas agafant idees i et vas inspirant i, al final, acaba sortint sol.

El Batxillerat artístic et va ajudar, amb la teva vocació?

Passar de l'ESO, que fas matemàtiques -jo odio les matemàtiques- i algunes assignatures que no et fan sentir res, a començar una cosa que realment t'agrada i que saps que vols fer allò la durant tota la teva vida... jo m'ho vaig passar molt bé. Feiem dibuix artístic, cultura audiovisual, volum... Sí que teníem les assignatures comunes, però va ser un canvi. Però jo crec que no només s'aprèn anant a classe. Al final has de fer una cosa que t'agradi i t'apassioni, anar fent-ho a casa, en els teus temps lliures. És el que diuen, si fas un dibuix cada dia de la teva vida arribarà un moment en què diràs “ostres, m'agrada”. Ningú neix ensenyat, és una evolució. Només s'ha de voler.

I ara, a Llotja, com creus que t'influeix l'ambient?

Jo tenia moltes ganes de canviar d'aires, conèixer gent que tingués les mateixes aficions que jo, els mateixos gustos, i és

veritat que estar envoltat d'artistes, encara que tothom tingui un estil diferent, encara que un vulgui fer disseny d'interiors, l'altre fotografia... ja està tot una mica relacionat i pots compartir més coses. A mi m'agrada tenir amics i amigues que es dediquin a l'art.

Des de la campanya de civisme s'està tractant el tema de les pintades. Com a artista que ets, què et semblen els grafitis?

Crec el tema pot ser molt contradictori. Sí que és veritat que si agafes un esprai i fas segons què a una paret... doncs potser no fa maco. Però sí que hi ha gent que s'ho curra molt, que fa esbossos, es pensa la idea i després va a un lloc i acaba fent una obra d'art. I encara que sigui un suport diferent, al final jo ho considero art. Això és com tot. Hi pot haver molta gent que pinti amb aquarel·la i cadascú faci una cosa diferent. Tots utilitzen la mateixa tècnica i n'obtenen resultats del tot diferents. Doncs amb el grafiti és igual.

Però, amb l'art de carrer corres el risc de que et plantin un grafiti a la porta de casa, t'agradi o no!

Sí... Això és com a mi, que no m'agrada segons quina música i la gent va pel carrer, a tota pastilla amb els altaveus i molesta. Però també és veritat és que està bé pactar un espai per anar i dir: mira, jo tinc aquest projecte i m'agradaria molt fer-lo. A Barcelona hi ha murs habilitats perquè la gent vagi a pintar i a expressar-se, cosa que a mi em sembla perfecte!

Com veus les parets del poble?

A mi el mural de la plaça Triangular m'agrada, és molt guai tenir un lloc així. Però és veritat que hi ha molta gent que burrades a les parets: agafar un esprai i dibuixar un penis a la paret... què vols que et digui. No entenc la necessitat.

Si et diguessin que tens un espai a Gelida per pintar una obra ben gran, què triaries?

Ui, no ho sé...! Durant el primer confinament, allò que estaves a casa i no sabies què fer, jo em vaig pintar una paret de l'habitació i em vaig fer un mural gegant. I aquest estiu em vaig cansar de veure'l i el vaig canviar! Però clar, això a la meva habitació, que ho veig jo i ja està. Però si hagués de ser una paret del poble, m'agradaria fer alguna cosa amb la qual tothom se sentís identificat. Una cosa potser reivindicativa, en què tothom s'hi pogués trobar.

Però m'imagino que tu no et conformaries a pintar només una paret del teu poble...

El món és molt gran i jo no m'ho vull perdre. Tot és anar investigant, coneixent... Tinc moltes ganes de conèixer i de veure món. Mai saps per on et portarà la vida i jo crec que és millor veure com va i deixar fer... I ja arribaràs on has d'arribar.

